

Forespørgsel angaaende Mobiliseringen. Disse Forslag gaa som bekendt ud paa at skaffe Hjælp til de Familier, der have mistet deres Forsørger som Følge af den foretagne Indkaldelse. Jeg vil anbefale det høje Ting i saa Henseende at holde sig til det af mig paa Socialdemokratiets Vegne fremsatte Forslag. Dette Forslag gaar ud paa at foretage en Ændring i Fattiglovens § 65, hvorved det bliver muligt at yde denne Hjælp, uden at vedkommende, som modtager den, derfor bliver berøvet sine borgerlige Rettigheder. Det foreslaas, at denne Hjælp skal ydes helt ud fra Statens Side, altsaa uden Tilskud fra Kommunen eller private Foreninger, og saaledes, at Bestemmelsen kommer til at gælde fra den 13. Februar, den Dag, da de meget omtalte 1,500 Fæstningsartillerister bleve indkaldte. Jeg haaber, at alle i dette Ting og i Rigsdagen i det hele ville indrømme, at Staten har en Pligt, som den ikke kan afvise, over for disse Mennesker. Vi maa huske paa, at de pludselig ere revne bort fra deres Arbejde og fra deres Familier, og de have ikke haft Tid til at lægge noget til Side, hvorved de kunde underholde Familien i den Tid, de ere inde, selv om de vare i Stand dertil, thi Fristen for Indkaldelsen har været saa kort, at det kunde der ikke være Tale om. Det er derfor ikke saa underligt, at man, efter at Indkaldelsen nu har fundet Sted, har hørt om Nødstilstand, hvor den nødvendige Modstandskraft ikke har været til Stede. Vi have set det af Meddelelser i Bladene, og jeg kan ogsaa sige, at jeg i den By, hvori jeg bor, har erfaret, hvorledes Arbejderfamilier i flere Tilfælde pludselig have staaet uden det nødvendige til Livets Ophold, fordi Forsørgerne med faa Timers Varsel vare indkaldte til Krigstjeneste. De vare rejste over Hals og Hoved til København, medens Hustru og Børn sad tilbage i en ret fortvivlet Stilling, hvor de for at klare sig vare henviste til at gaa til Fattigvæsenet. Men det er, som bekendt, en meget tung Gang, som fattige Mennesker ikke begive sig paa uden i alleryderste Nødstilfælde, fordi den Hjælp, som derfra ydes, maa betales med Tabet af borgerlige Rettigheder. Ganske vist er der for at bøde paa denne Nød udfoldet Anstrengelser fra private Folks Side, men det er givet, at den Hjælp, der paa den Maade er fremkommen, ikke har været tilstrækkelig til at afhjælpe Nødstilstanden. Desuden maa vi ogsaa vide, at den private Godgørenhed er engageret paa saa mange forskellige Om-

raader, der er altid Opgaver nok for den at løse, og som Følge deraf kan man heller ikke paa nogen Maade vente, at den skulde kunne løse den forholdsvis store Opgave, det er at underholde alle de Familier, der under saadanne Forhold miste deres Forsørger. Jeg maa sige, at det maa være drøjt nok for en Mand at miste sit Arbejde og intet at tjene for at rejse ind og gøre Soldatertjeneste, men det maa være endnu drøjere for en saadan Mand at vide, at Hustru og Børn maaske ere udsatte for at lide Sult og Nød. Dette er vel egnet til at knække Modet hos en ellers rask Mand. Jeg skal desuden erindre om, at disse Indkaldelser ogsaa i nogen Grad kunne afstedkomme Ekstraudgifter til Undermunding, Støvler o. s. v., saa at de indkaldte paa den Maade blive satte i øjeblikkelige Udgifter, som det kan være vanskeligt for dem at afholde.

Jeg siger da, at naar Staten saaledes tager Forsørgeren bort fra hans Hustru og Børn, for at han kan rejse ind og gøre Soldatertjeneste, har Staten en Forpligtelse til at sørge for Familien. Lige saa vel som denne Pligt fra Statens Side forlængst er anerkendt med Hensyn til Invaliderne og deres Enker, saaledes mener jeg, at denne Forpligtelse burde anerkendes for de Mennesker, der ved Indkaldelse blive stede i Nød, og for øvrigt vil jeg sige, at Staten ogsaa af andre Grunde kunde have Anledning til at yde denne Hjælp, ligesom der ogsaa for Rigsdagen kunde være andre Grunde til at fremme det foreliggende Lovforslag. Jeg mener nemlig ikke, at det kan være med nogen særlig Lyst, at en Mand gaar ind til sin Krigergerning, naar han hver Dag maa frygte, at hans Familie skal mangle det nødvendige til Livets Ophold. Det kan kun vække Bitterhed mod Kriegerhaandværket og fuldstændig slaa hans Mod ned, naar han under dette Arbejde i Statens Tjeneste ved, at hans Familie lider Nød. Jeg haaber dermed at have sagt tilstrækkeligt til Motivering af det foreliggende Lovforslag, der i øvrigt er saa kort og enkelt, at det formentlig ellers ikke behøver nogen særlig Anbefaling.

Samtidig med dette Forslag er til Behandling et andet Forslag, der gaar i lignende Retning, nemlig Forslag til Lov om ekstraordinært Tilskud til de fri Fattiggæsser, fremsat af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) med flere, med andre Ord et Forslag fremsat af Tingets Højregruppe. Jeg vil tillade mig at sige et Par Ord om dette Forslag, fordi jeg tror, at jeg derved yder-